

[Hans Rasmussen.]

spørgsmaalet for det konservative Folkeparti. Jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Pürschel i sin Tale nævnte et andet Forhold, og de Ord, det ærede Medlem brugte i saa Henseende, kan maaske betragtes som Nøglen til den nærmere Forstaaelse af, hvad de Konservative egentlig ønsker. Det ærede Medlem brugte Udtrykket „visse Folkeslag“. Denne Bemærkning giver mig Anledning til at spørge det ærede Medlem og det konservative Folkeparti: Er det Meningen at etablere noget i Retning af den tyske Nazi-Følgelse af et bestemt Befolkningselement? Er det Meningen at forsøge paa i videre Udstrækning, end det allerede sker, at gøre Forskel paa Ansøgere, der melder sig med Ønsket om Indfødsret? Forholdet er jo almindeligvis saaledes, at Skandinaver kan nøjes med at vente en kortere Aarrække end Folk af andre Nationaliteter; alle vi, der har beskæftiget os lidt med disse Sager, ved, at der er en Forskel i saa Henseende. Men naar det ærede Medlem nu taler om „visse Folkeslag“, giver det mig, saa vidt jeg selv kan skønne, Ret til at rette det Spørgsmaal til det konservative Folkeparti: Er det det konservative Folkepartis Mening, at Ansøgere af slavisk Race skal vente længere, end de hidtil har maattet vente? Er det Partiets Mening, at Semitter skal vente i en længere Aarrække, end de hidtil har ventet? Og er det Meningen, at man saa vil blive staaende derved, eller er det Hensigten, at gaa endnu videre? Tænker man paa at gøre Forskel f. Eks. mellem Kortskaller og Langskaller, mellem Ansøgere af forskellig Haarfarve o. s. v.? Ja, det er ikke saa let at blive klog paa, hvor langt man vil ud, naar man begynder at røre ved Spørgsmaal af den Art og tale om „visse Folkeslag“.

Jeg synes ikke, der er nogen særlig Anledning til at optage til Revision de Regler, som har været gældende her hos os i en Aarrække, og som altsaa er blevet underbygget saa sent som ved Løven af 1925, men ønsker det konservative Folkeparti, at Sagen skal behandles i Udvalg, og at der skal holdes Samraad med Indenrigsministeren om de Spørgsmaal, her er nævnt, saa stiller vi os selvfølgelig paa det elskværdige Standpunkt, som man fra andre

Partiers Side plejer at indtage ved saadanne Lejligheder, og svarer: Nuvel, saa skal vi ikke modsætte os, at en saadan Udvalgsforhandling og et saadant Samraad finder Sted. Men jeg kan dog straks ved denne Lejlighed paa min Gruppes Vegne sige, at vi føler ikke nogen særlig Trang til Udvalgsbehandling, og gaar vi med til det, er det altsaa en Imødekommen overfor det konservative Folkeparti.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ret i, at der efterhaanden har udviklet sig en vis fast Praksis ved Behandlingen af disse Indfødsretsspørgsmaal, en Praksis, som væsentlig er afstukket ved Forhandlinger mellem Indenrigsministeren og det paa-gældende Landstingsudvalg, og som har ændret sig noget op gennem Tiderne, men altsaa i dette Øjeblik ligger nogenlunde fast. Jeg skal hertil føje, at naar offentlig Hjælp er ydet saadanne Personer, som ansøger om Indfødsret, er denne Praksis forholdsvist haard i sin Afgørelse. Det vil ogsaa ses af den Betænkning, der foreligger her, at af de 890, der er paa Indfødsretsforslaget, er der kun 32, der overhovedet har modtaget Fattighjælp, og for de flestes Vedkommende meget langt tilbage i Tiden. Kun 28 har modtaget Understøttelse af Fattigvæsenet uden Fattighjælps Virkning, medens 123, altsaa et noget betydeligere Antal, har faaet af Hjælpekassen, men i Almindelighed langt tilbage i Tiden og for de flestes Vedkommende ganske uanselige Beløb. Jeg skal imidlertid sige, at naar Socialreformen gennemføres, hvilket antagelig snart sker, vil det medføre, at Spørgsmaalet offentlig Hjælp i Relation til Indfødsretsafgørelserne maa tages op til Overvejelse, fordi Begreberne jo ændres i Henhold til denne Lov. Indenrigsministeriet har i Sinde at overveje hele dette Spørgsmaal i den kommende Sommer, og jeg vil derfor henstille til det ærede Medlem Hr. Pürschel at fratælde sit Krav om Udvalgsbehandling nu, idet jeg vilde finde det rimeligere, at det ærede Parti havde Lejlighed til at fremsætte sine Anskuelser naar disse almindelige Overvejelser har fundet Sted i Løbet af Sommeren, altsaa til Efteraaret.